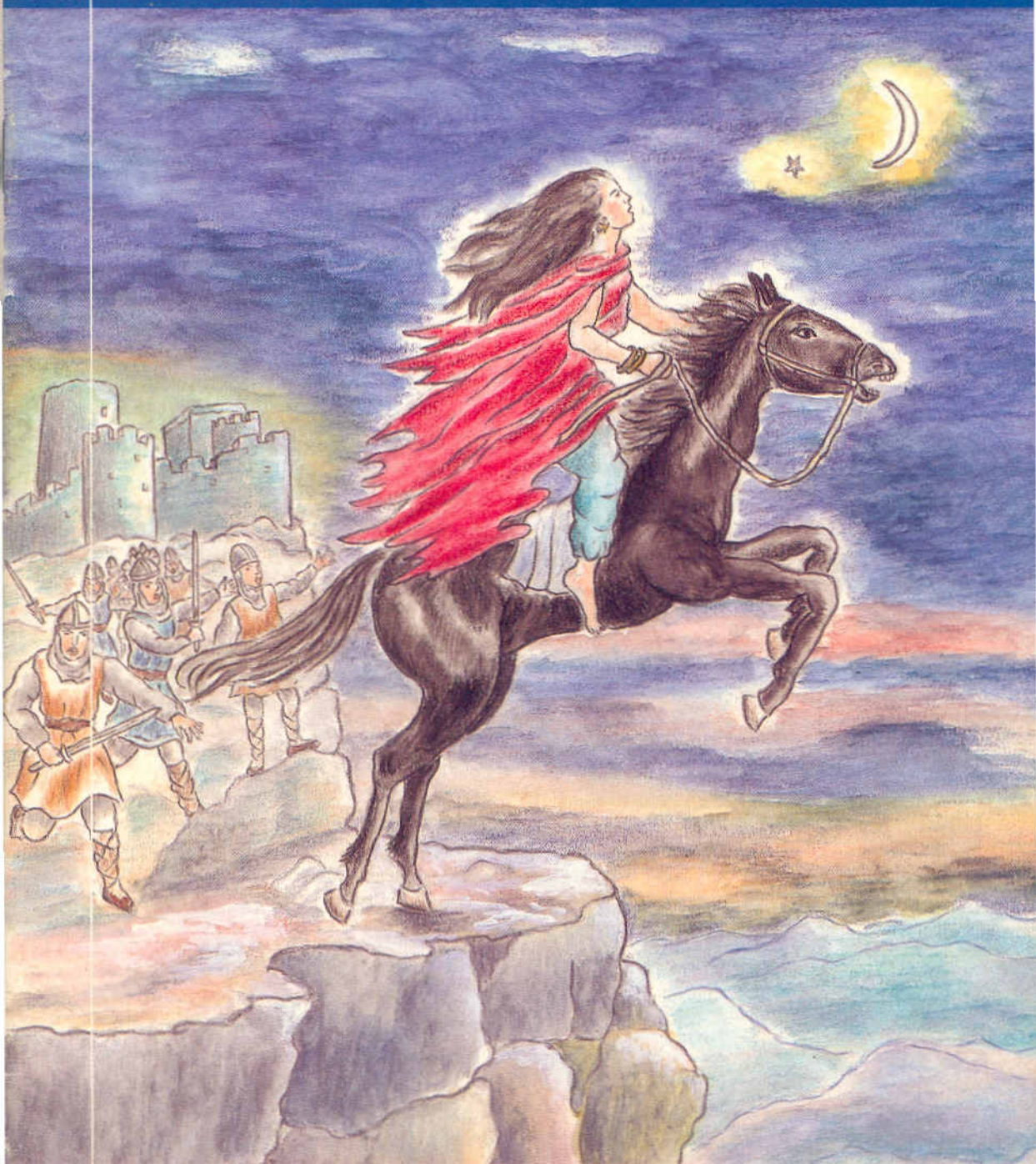

Històries de l'imaginari. Q2

Llegendes catalanes

EL DRAC DE SANT LLORENÇ DEL MUNT

uan els moros van ser foragitats de Catalunya, van deixar a la muntanya de Sant Llorenç del Munt un drac acabat de néixer. De menuda, la bèstia es va haver d'espavilar sola i s'alimentava d'esquirols i altres bestioles del bosc. Les seves malvestats passaven desapercebudes i eren atribuïdes a algun gat mesquer.

En passar els anys es va fer gran i ferotge. Era tan gran com una casa, tenia el cos cobert d'escates dures com el ferro, ales de ratpenat, banyes de bou, dents de lleó, urpes d'àliga i cua de serp acabada amb fibló. Per alimentar-se ja no en tenia prou amb els animalons que trobava al bosc i va començar a cruspír-se els ramats que pasturaven per la muntanya.

Les pastures ja no eren segures i cada dia els ramats minvaven pels atacs del drac. Fins i tot no feia fàstics als mateixos pastors que intentaven defensar les seves ovelles. La gent de la rodalia que es va atrevir a enfrontar-s'hi va morir devorada.

El monestir de Sant Llorenç va ser abandonat, els masos, les carboneres i els conreus de la muntanya van quedar solitaris. La situació empitjorava per moments perquè el drac s'acostava fins als mateixos pobles. Quan el rei se'n va assabentar, va decidir enviar gent a matar la bèstia.

De Barcelona va sortir un estol de soldats a cavall, comandats per l'esforçat cavaller Spes. Van ser dos dies de viatge. En arribar a les envistes de la cova del Drac, van descavalcar. La bèstia els havia vist arribar. Va llançar-se volant per damunt d'ells bramulant de tal manera, que els soldats van buscar refugi on van poder. Els cavalls, aterrits, van embogir i, emprenent una cavalcada mortal, es van estimar cinglera avall. Des de llavors aquell indret s'anomena el cingle dels Cavalls.

Els soldats, que eren homes bregats en mil lluites, van intentar abatré'l amb sagetes i a cops de llança, però va ser inútil. En veure que no li podien fer res, van córrer a refugiar-se en una cova, en la qual es van fer forts. Allí van morir sense poder fer-li ni una esgarrapada. D'ençà de la feta l'indret es coneix amb el nom de cova de les Ànimes.

Només es van salvar el cavaller Spes i un parell de soldats més, que van tornar a Barcelona a comunicar el fracàs de l'expedició.

Però vet aquí que, prop de Sant Celoni, el cavaller Soler de Vilardell sortia de casa seva per anar a l'ermita de Sant Martí de Pertegàs quan, a la porta, es trobà amb un personatge misteriós que li demanava almoïna. L'home duïa la capa partida pel mig i va dir que s'anomenava Martí. En Soler va deixar la seva espasa al pedrís de l'entrada i va tornar escales amunt. Va agafar un tupí de sopes, un tros de pa i una moneda per donar-ho al captaire.

Quan va arribar a la porta, l'home estrany havia desaparegut i la seva espasa també. En el seu lloc n'hi havia una altra d'aspecte meravellós, que semblava forjada pels follets dins el bosc i refredada al gorg de les dones d'aigua. Era magnífica, amb una filigrana al pom feta de pedres precioses sense polir i amb una fulla tan ben trempada que, de tan brillant, enlluernava. En Soler la va empunyar: semblava que el mànec se li adaptés a la mà! La va pro-

var amb una alzina, gruixuda com un home, i la va tallar en rodó. Va quedar sorprès i va tornar a intentar-ho amb una roca: la va partir pel mig. Avui encara es pot veure la Pedra Partida prop de Sant Celoni.

En aquell moment va saber que es tractava d'una espasa màgica, d'una espasa de virtut. També va endevinar que el captaire de la mitja capa no era altre que sant Martí, que amb aquella mateixa espasa havia partit la seva capa per compartir-la amb un pobre. En Soler estava meravellat i sorprès del do que havia rebut. Va decidir posar-la al servei de la terra i es va encaminar cap a Barcelona a comunicar-ho al rei.

En arribar a palau, el rei i els consellers estaven reunits, parlant del que es podia fer per matar el drac. En Soler es va presentar al rei i li va explicar la virtut de l'espasa de sant Martí, que partia les pedres com si fossin mantega. Als reunits se'ls va obrir el cel: per fi hi havia una arma capaç de matar el drac i, a més, en mans d'un cavaller esforçat i valerós. Van proposar a en Soler la colossal tasca i el cavaller va acceptar.

L'endemà en Soler de Vilardell va fer camí tot sol, cap a la muntanya de Sant Llorenç del Munt. Dos dies després havia arribat al solitari cenobi de la Mola. Va passar la nit en vetlla, esperant el dia de la lluita.

A trenc d'alba, es va encaminar cap a la cova del drac. És un imponent monòlit, amb un esvoranc al mig, envoltat de vegetació. Per terra hi havia ossos dels tecs del drac, que dormia dins l'esvoranc, amb una remor ronca i profunda. Era esgarriós. Les escates reflectien les primeres llums del sol, dels narius s'escapava un baf espès, la cua plena d'escates sortia per darrere el forat i envoltava l'immens penyal.

En Soler es va palplantar davant la cova, protegit per l'escut, amb l'espasa a la mà. El drac es va despertar i va fer un bramul poderós, tot llançant-se contra Vilardell. La lluita va ser aferrissada, les escames del cavaller i de la bèstia eren terribles. Amb la cua i les urpes, el drac tombava el cavaller una i altra vegada per terra, però cada vegada que s'hi atansava, en Soler el feria on podia i, aquesta vegada sí, l'espasa de sant Martí li penetrava les escates. Van ser moltes hores de lluita. En tornar la tarda, en Soler havia perdut l'escut i tenia l'armadura trencada pertot arreu. El drac sagnava allà on l'espasa de sant Martí l'havia ferit i en brollava una sang espessa i pudent.

Finalment, en Soler va poder clavar l'espasa al pit del drac, que en sentir-se greument ferit va aixecar el vol. El cavaller es va agafar de la pota. Mentre volaven per damunt de la cova del drac, en Soler el va ferir mil vegades fins que es va deixar anar. La bèstia, udolant ferida de mort, se'n va anar volant per damunt del turó de les Nou Cabres i va anar a morir al cim del Puig de la Creu.

En Soler estava esgotat i retrunyit pertot arreu. Es va despullar de l'armadura, que estava destrossada, i es va quedar en camisa. El rei i el seu seguici, que havien arribat a mitja lluita i s'ho miraven des de damunt de la cinglera, el van anar a trobar. Havia corregut la veu i de tot arreu de la contrada venia gent a veure la mort del drac. El sol s'amagava, i en Soler, aclamat per la multitud, va prendre l'espasa i la va aixecar ben amunt perquè tothom veiés l'arma que havia matat el drac. Però, ai las! una gota de sang, una sola gota, va lliscar per la fulla i li va caure damunt la pell. El cavaller va caure fulminat: la sang emmetzinada del drac l'havia mort a l'acte.

Conta la llegenda que a la porta de Sant Iu de la catedral de Barcelona hi ha un relleu de l'antiga seu romànica que representa la lluita de Soler de Viardell contra el drac de Sant Llorenç del Munt.

EN JOAN DE L'ÓS

n Joan de l'Ós potser va néixer a la cova de Guerrau de l'Ós, al Pallars Jussà, potser a la que porta el seu nom a la vall d'Àger o potser en d'altres coves que duen "ós" o "Joan" al nom. Sigui on sigui, la llegenda diu que, a muntanya, una noia joveneta i molt bonica es va perdre per un bosc frondós.

Buscant el camí per tornar s'hi va endinsar cada vegada més, fins que en arribar a una clariana es va trobar amb un ós impressionant, d'aspecte ferotge, alt com una casa i molt pelut. La noia es va espantar, però la bèstia, en lloc de fer-li cap mal, la va prendre a coll i se la va endur segrestada, muntanya amunt, fins a la seva cova. Allí la va posar damunt d'un jaç d'herbes i la va deixar tancada.

L'ós la tractava bé, li portava menjar, en tenia cura i la va fer la seva parella; això sí, per res del món la deixava sortir de la cova. Cada dia, quan la bèstia sortia del cau, tapava la porta amb una gran llosa. Va passar el temps i de la unió de la noia amb l'ós, va néixer un nen, bonic i espavilat com la seva mare, però peludet com el seu pare. De menut, el seu univers era l'interior de la cova on s'estava amb la seva mare. Ella li explicava històries del món i de la gent que hi havia més enllà de la llosa.

Amb els anys, el petit Joan va anar creixent, fent-se gran, pelut i fort com l'ós, però amb la bellesa i la intel·ligència de la seva mare. En Joan es preguntava per què no sortien mai d'allí si hi havia aquelles coses tan meravelloses fora de la cova. Així que va tenir prou enteniment, la mare li va explicar què hi feia allà dins i com hi havia anat a parar. En Joan es va enfurismar molt i, com que es veia prou les orelles de gran i fort com era, va esperar que arribés el seu pare. Així que l'ós va arribar amb el menjar, el noi li va plantar cara i es van barallar. La batussa va ser terrible, però com que en Joan tenia la mateixa força de l'ós, a més de la intel·ligència de la seva mare, al final el va matar. Va agafar la seva mare en braços amb molta cura i, apartant la llosa, van sortir de la cova.

Vet aquí que tot allò que coneixia gràcies a les explicacions de la seva mare, el va deixar bocabadat. Els arbres, els ocells, els rierols, els núvols, el sol... tantes i tantes coses noves el meravellaven. Estava tan encisat pel que

veia, que va decidir descobrir tot allò que desconeixia i tant li agradava. Va deixar la seva mare al poble on havia viscut i, sense perdre temps, se'n va anar a descobrir món.

Pel camí es va ajuntar amb uns intrèpids personatges: un que arrencava pins amb les ungles, un altre que passava la gent a coll d'una banda a l'altra de riu i un tercer que apartava les muntanyes a cops d'esquena. Tots quatre junts van fer un llarg viatge i van ser protagonistes de gestes fantàstiques. Res no els aturava. En Joan era el més espavilat de tots.

Un dia de llamps i trons van arribar a una casa encantada que hi havia dalt d'un turó. L'edifici, fosc i tenebrós, era de pedra antiga i tenia un aspecte ben poc acollidor. Ells, però, com que no tenien por de res s'hi van instal·lar com si fossin a casa seva. Un dels companys es va encarregar de fer el sopar amb el que havien caçat aquell dia, però, quan es va quedar sol davant del foc, va sentir una veu enrogallada que venia de dalt la xemeneia.

–Bona nit i bon profit –li va dir el dimoni en persona.

Era un dimoni lleig i escardalenc, que duia una pipa a la mà. Encarant-se amb l'Arrencapins, li va demanar foc per a la pipa. Quan aquest es va ajupir per agafar una brasa, el dimoni va escopir dins de l'olla malbaratant el sopar i, amb una riallada, va desaparèixer volant per la xemeneia. Com que aquell dia no havien caçat res més, es van quedar sense sopar. L'endemà van anar a caçar, però, quan en Passarius feia el sopar, li va passar el mateix. El tercer que va enredar el dimoni va ser l'Apartamuntanyes. Ja els començava a pujar la mosca al nas perquè, fet i fet, ja feia tres dies que no sopaven.

El quart dia en Joan va ser l'encarregat de preparar l'àpat. Dit i fet, quan l'olla ja deixava anar una oloreta llaminera, va aparèixer el dimoni amb posat de fatxenda, demanant-li foc per a la pipa. En Joan, però, era més murri que els seus companys, i ja no es va moure del costat del seu bastó.

–Poc que te'n donaré, de foc –li va dir.

–Doncs me'l prendré jo –contestà el dimoni encenent-se la pipa ell mateix– I ara destapa l'olla.

–No t'ho creguis pas.

–Doncs la destaparé jo.

Li, tot decidit, el dimoni es va ajupir per obrir l'olla. En Joan, que ja ho esperava, va agafar el bastó que feia set quintars i li va clavar una pallissa que el va deixar baldat. Abans que s'espavilés encara el va tirar dins d'un pou i, com si no hagués passat res, va acabar de fer el sopar.

Però vet aquí que, mentre sopaven, van sentir unes veus de noia que venien de dins del pou on havia llançat el dimoni. En Joan es va fer despenjar dins del forat fosc i profund. En arribar a baix de tot, es va trobar que era a la porta de l'Infern. Allí dins hi havia tres noies encantades pel dimoni.

–Què hi feu, aquí?–va preguntar-los en Joan.

–Estem presoneres del dimoni, però aneu-vos-en, que vindrà i us encantarà com a nosaltres.

–Que me'n vagi? Ni pensar-ho! Ja ens coneixem, aquell i jo! On és, que el vull veure?

–És aquí dins d'aquesta porta.

En Joan, ben decidit, hi va trucar amb repicó i tot.

–Qui hi ha?–preguntà el dimoni de dins estant.

–Sóc jo, que no em coneixes?

–I què vols, ara ?

–Vull aquestes tres noies –va dir decidit en Joan.

–Això sí que no pot ser –rondinà el dimoni– Abans has tingut molta sort. Si les vols, t'hauràs de tornar a barallar amb mi: amb espases.

–Amb espases o a cops de roc, a mi ja m'està bé.

–El primer que faci sang a l'altre haurà guanyat.

I van començar a barallar-se. El dimoni, refiat que en Joan només sabia fer anar el bastó, s'ho va prendre amb molta tranquil·litat, però en Joan tenia pressa perquè s'havia quedat a mig sopar i tenia gana. Així doncs, amb un tres i no res, d'un cop ben donat, li va tallar l'orella.

–Has guanyat,- va dir el dimoni –aquí tens aquesta orella. Te la fiques a la butxaca i –va dir el dimoni– si mai et trobes en un mal pas, mossega-la i jo vindré a resoldre'l.

En Joan va sortir amb les noies del pou i amb una orella que tenia poder sobre el dimoni. Al cap de poc, cada un d'ells es va casar amb una de les noies del pou. En Joan ho va fer amb la més bonica de totes, que era filla d'un rei.

Després en Joan de l'Ós i els seus amics van tenir moltes altres aventures, però aquesta ja és una altra història.

EL SALT DE LA REINA MORA

e bon matí les tropes havien començat la lluita als entorns del castell de Siurana. Des que havia començat el setge, feia una pila de mesos, els soldats cristians d'Amat de Claramunt, el senyor de Tarragona, cada matinada reemprenien l'atac a la fortalesa sarraïna.

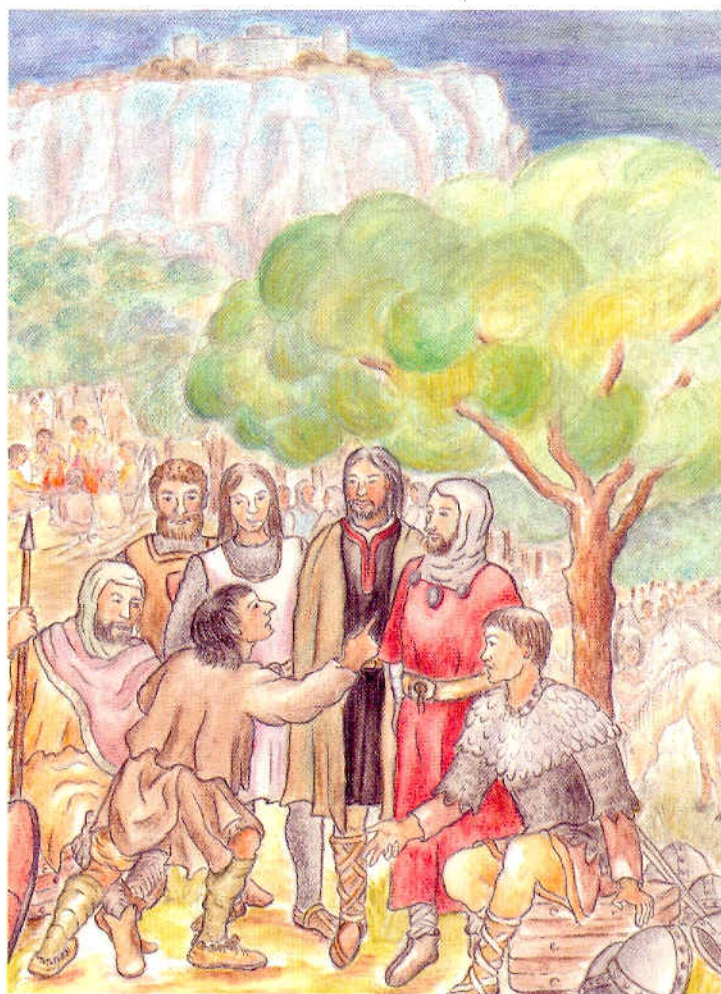
Les forces cristianes, que ja dominaven tota la zona del voltant, investien amb força utilitzant totes les armes i tàctiques que tenien al seu abast. Però les muralles del castell de Siurana es mostraven inexpugnables. A les files cristianes se succeïen les baixes inú-

tilment, perquè no hi havia manera de trobar una sola escletxa a les defenses àrabs. Sovint, les batalles duraven gairebé tot el dia i, des de dins el castell, a tota hora, se sentia l'enrenou de la batalla.

Abdel-Assia, la bella esposa del rei moro, tenia el costum de pujar a una de les torres més altes del castell, on les sagetes cristianes no la podien tocar, i mentre observava la batalla, gaudia veient com els seus soldats rebutjaven, una vegada i una altra, l'atac de les tropes invasores. Estava contenta de sentir-se protegida dins d'aquell recinte inexpugnable. Però el que no sabia la preciosa reina és que aquell castell estava a punt de caure en mans dels cristians, els seus enemics sota el comandament de Ramon de Ganegot, un dels capitans d'Amat de Claramunt.

El castell de Siurana semblava realment inexpugnable. Estava situat al morro d'un penya-segat. Tres de les muralles descansaven sobre el mateix marge del precipici i, al costat de dalt, només s'hi podia arribar a través de la porta principal, defensada per nombrosos soldats sarraïns. Però el cert és que les forces cristianes van acabar trobant la manera d'entrar al castell. Qui sap si un traïdor sarraï, cansat de tant de temps de setge, no hauria traspassat d'esquitllentes les seves pròpies defenses i hauria anat a explicar als cristians la manera de guanyar la llarga guerra.

Sense ser conscient d'aquell perill, la reina Abdel havia preparat a la gran sala del castell un esplèndid banquet per als seus cortesans i la gent notable. Com de costum, la fressa de la lluita se sentia amb claredat des de la taula on, refiats, els cavallers sarraïns gaudien de les viandes i de la companyia de la

seva deliciosa reina. I és que, a la muller del cabdill moro, li agradava preparar actes com aquests per demostrar l'enteresa del seu estat d'ànim.

Però, aquell dia, la remor de la batalla semblava més terrible i propera que mai... Les tropes cristianes s'havien multiplicat gràcies als reforços enviats per tots els senyors del voltant. Tan cert és això que alguns dels cavallers convidats al banquet van comunicar la seva preocupació a la reina mora i li van manifestar el seu desig de desembeinar l'espasa per afegir-se a la lluita. Però Abdel-Assia no estava disposada a mostrar ni el més mínim senyal de feblesa i no va permetre que ningú abandonés la sala. No parava de repetir que el seu castell era inexpugnable i que, allà dins, estaven d'allò més segurs.

Mentrestant, a fora, les tropes cristianes atacaven amb ferotgia la zona més inassequible de la muralla de Siurana. D'alguna manera havien trobat la via d'accés a l'interior. Tot i que les nombroses forces que protegien aquell flanc havien lluitat amb valentia, es van trobar, de cop i volta, envoltades d'enemics.

Una pluja de sagetes queia sobre els soldats moros. A l'exterior, els cristians apuntalaven escales per tal d'accedir a la part superior de la muralla i ningú no podia fer res per evitar-ho. Als patis interiors el moviment era constant. Les tropes sarraïnes corrien cap a la banda del castell on la defensa començava a cedir, però els cristians ja controlaven els merlets de la muralla i entraven a sang i foc. L'interior de la fortalesa era un infern: els defensors queien sota una pluja de projectils encesos, llançats des de fora.

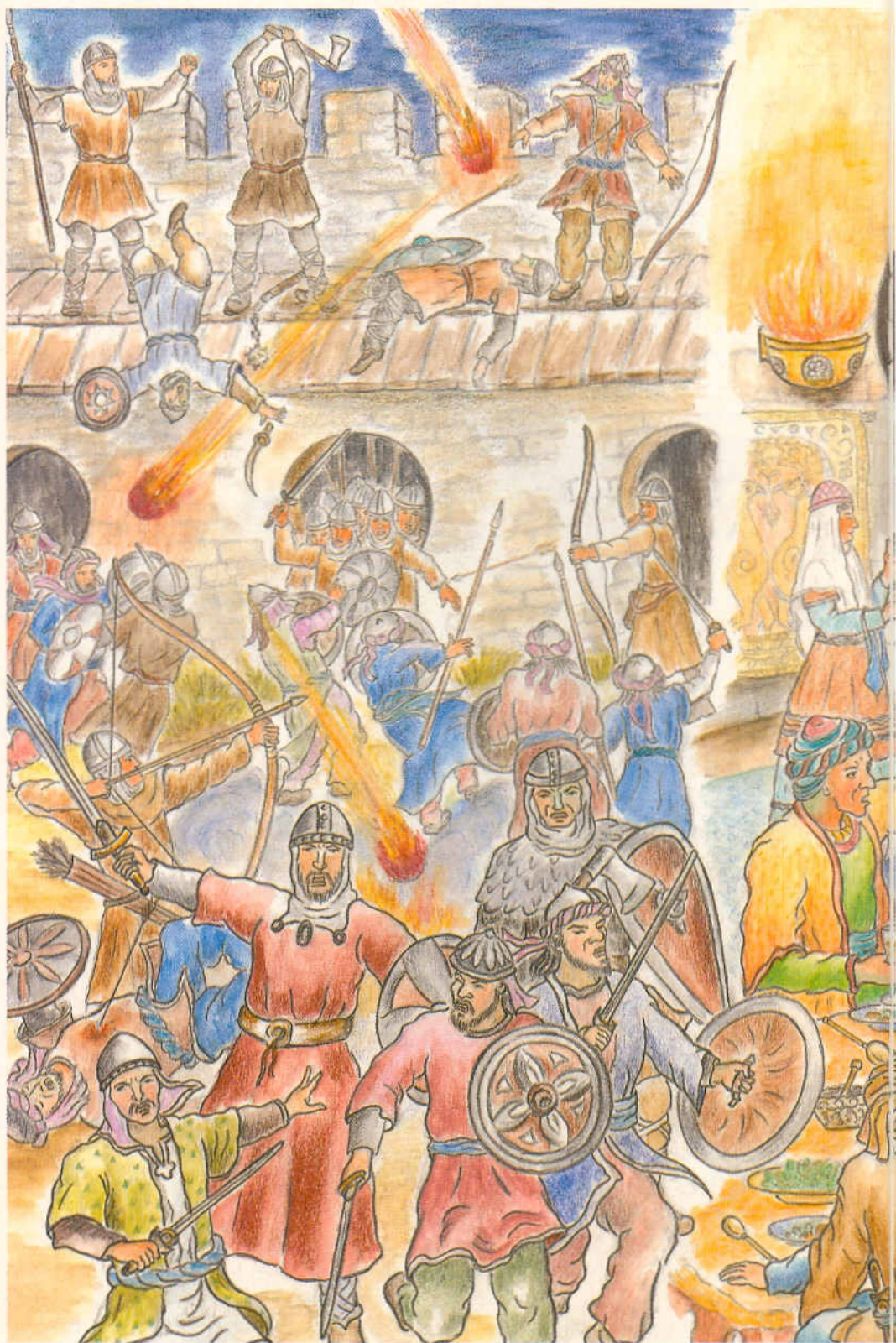
A la sala del banquet cada cop se sentia més clar el terrabastall de la lluita. Als comensals, atemorits, els arribaven els crits dels soldats, els cops de les espases i l'estrèpit de la batussa. Però ningú no s'atrevia a fer ni dir res. La reina semblava més bonica que mai i, mentre tastava les viandes que omplien la taula, parlava i somreia com si res no passés. Fins i tot el rei moro semblava no tenir-les totes. Però tampoc gosava importunar la seva esposa.

De cop i volta, la porta de la sala va obrir-se de bat a bat. Un guàrdia va entrar corrent i cridant, mentre una fletxa li passava fregant el cap i anava a clavar-se al mig de la taula del banquet. Els cavallers sarraïns gairebé no van ser a temps de treure les espases. Al mateix instant que el guàrdia queia clivellat per una dotzena de sagetes, les forces cristianes envaïen el menjador. Just van poder protegir la seva reina i caure morts sota les espases cristianes, mentre ella fugia per una porta posterior.

Abdel-Assia veia com el seu inexpugnable castell estava a punt de caure en mans de l'enemic. Baixava cap a les cavallerisses per una escala interior i només feia que recordar els moments feliços viscuts en aquella fortalesa.

Mentrestant, els darrers defensors eren morts o fets presoners, i els cristians ja controlaven totes les dependències del castell de Siurana. I llavors fou quan la reina va prendre la determinació de no caure en mans de l'enemic. Quan els cristians gairebé havien arribat on era, la reina mora va enfilarse al seu cavall negre i va sortir al galop, enmig dels que pretenien capturar-la. El cavall corria i saltava, esquivant la munió de soldats que intentaven descavalcar-la. Alguns van estar a punt d'abastar-la però es van trobar amb trossos de faldilla esquinçada a les mans, d'altres van rebre les furioses escames del cavall.

Finalment, en veure's envoltada de tants enemics, la bella sarraïna només va trobar un camí de fugida: cavalcant orgullosa, va dirigir la seva muntura cap al penya-segat i, abans que els cristians poguessin impedir-ho, va fer sal-

tar el cavall a l'abisme. En Ramon de Gaganot i els seus homes van veure el cavall, muntat per la bella Abdel-Assis, com si volés pel buit, com si mai no hagués d'acabar d'arribar al fons del precipici.

Els cristians que van presenciar l'escena mai més van poder oblidar el Salt de la Reina Mora. L'embranchida de l'animal va ser tan forta, que la petjada d'una de les peülles va quedar marcada a la roca per sempre més.

I, si algú està temptat a comprovar-ho, la petjada segueix allà, al castell de Siurana, al mateix marge del penya-segat.

DISSABTE DE BRUIXES

es bruixes de cada contrada es reuneixen el dissabte a la nit per ballar i per preparar les seves malifetes. Ara bé, per la nit de Sant Joan i per la de Sant Silvestre, fan veritables aplecs als quals van totes les del país, cada any en un indret diferent.

Aquell any, per la vigília de Sant Joan, a l'aplec a Almacelles, als plans que hi ha entre la Clamor Amarga i el Tossal del Moro, tan bon punt va ser fosc, de tots els racons del país van sortir bruixes volant cap a la població. N'hi havia de tot arreu: del Pedraforca, fosques i amb el sac de pedregades a l'esquena; del Canigó, que volaven envoltades de la boira del cim de Tretzevents; les tres bruixes d'Altafulla, damunt d'una barca voladora; les de Centelles, cavalcant escumbres de bruc; les de Llers en forma d'ocells negres; les de Vallgorguina, que havien arrencat del vol totes juntes des de dalt del dolmen de Pedra Gentil... No n'hi faltava cap, fins i tot van anar-hi les de Mallorca, directes des del castell d'Alaró.

Prop de Sucs hi havia una masia en la qual, tant la mestressa com les dues minyones, eren bruixes. Per poder estar tranquil·les aquell vespre van manar al mosso, geperut i molt trempat, que agafés el ruc carregat de sarments i anés fins a Raïmat per deixar-los a casa de la neboda i, com que ja s'hauria fet tard, s'hi quedés a dormir.

Al punt de les dotze de la nit, la mestressa i les dues minyones es van preparar per anar a la reunió de bruixes, però no comptaven que el mosso havia decidit tornar al mas a dormir al seu llit. Quan va entrar, ho va fer en silenci per no despertar ningú. En passar ran de la cuina va sentir una remor estranya. S'hi va acostar a poc a poquet i, el que va veure fitant per l'escletxa, el va encuriosir d'allò més.

Les tres dones s'estaven despullant i, quan van estar nues de pèl a pèl, van untar-se les aixelles i els racons amb un tall de cansalada, sucate en un tupí d'untets, que s'estava escalfant a la llar de foc. Així que van estar ben untades, es van agafar de les mans i van cantussejar:

—Alta fulla, vola fulla, com el fum, xemeneia amunt.

I en un tres i no res van sortir volant per la xemeneia. El mosso, que les

havia espiat sense fer cap soroll, s'havia quedat d'una peça, no s'acabava de creure el que havia vist. Ell que sí, decidit com era, va plantar-se al mig de cuina tot despullant-se, també es va untar, va repetir la cantarella i apa, per la xemeneia.

El geperut es va trobar volant de qualsevol manera per damunt del Tossal del Moro. Com que això de volar li era nou, per més que intentava posar-hi traça acabava fent tombarelles a l'aire. Per això, quan va intentar aterrar enmig de les bruixes va passar de llarg i va anar a espetegar al canyar de la Clamor. Es va desempallegar de les canyes, va acostar-se on eren les bruixes i va amagar-se darrere d'uns matolls.

Estava ple de bruixes de tota mena que xerrotejaven i s'explicaven les últimes notícies:

—Saps la bruixa de Girona? Doncs va estar de pega! Quan volava amb el sac de les pedregades per sobre la catedral, van batallar les campanes i ara s'ha convertit en pedra enganxada al campanar.

—A nosaltres ens va anar de poc! —deien les de Llers.

—Mireu el que he filat —feia la bruixa de la Quar, ensenyant-ho a les seves amigues de Mallorca i comparant-ho amb el que filaven elles.

Les del Pedraforca ensenyaven a les d'Arenys de Munt la mena de pedregada que havien fet caure sobre Sallent. Les de Sarroca de Bellera explicaven a les de Vallbona de les Monges com protegir-se de les potes de pollastres clavades a les portes. La xerrameca estava d'allò més animada i el bon geperut no en perdia passada, fins que el bruixot que manava la reunió va posar una mica d'ordre i va proposar començar la cerimònia. Totes les bruixes van córrer a agafar-se de les mans fent una rotllana i, tot ballant, cantaven alegrement: "Dilluns, dimarts, i dimecres són tres. Dijous, divendres, i dissabte fan sis".

I el mosso que s'ho mirava no va poder-se estar de cantar amb elles. Quan les bruixes van acabar, amb veu forta, va repetir la cantarella, tot afegint-se a la rotllana.

La ballaruga es va acabar en sec. Totes les bruixes es van deixar de les mans i se'l miraven, fins i tot la mestressa, que el va reconèixer. Ell, sense immutar-se, tot i que anava ben despullat, les va saludar amb una grotesca reverència. Com que el geperut era una mica fatxenda i no feia cara de tenir cap mena de por, els va fer gràcia. Així doncs, el van voler premiar i, traient-li el gep, el van deixar més dret que una branca d'avellaner, no sense avisar-lo abans que si deia res li tornarien la gepa.

El geperut estava d'allò més content i, mentre tornava a fer una reverència d'agraïment, aquesta vegada encara més cerimoniosa, es va trobar volant altra vegada, fins que va caure damunt del paller de la masia on treballava.

Van passar els dies, el mosso no havia dit res a ningú i amb les bruixes del mas feia el paper de no saber res. Això sí, quan anava al poble, es passejava ben dret i orgullós de la seva figura. Un company del mas del costat, que també era geperut, es feia creus que el seu amic ja no ho fos. De totes passes volia saber com s'ho havia fet per caminar tan dret. Tant i tant va insistir, que finalment li ho va explicar tot.

El geperut no va esperar gens ni mica, i el dissabte següent, al punt de les dotze de la nit, estava amagat darrere el mateix matoll, al pla on es feia la reunió de les bruixes. Aquesta vegada només hi eren les d'Almacelles i les de la contrada. Quan va ser l'hora, es van agafar de les mans i, tot fent la rotllana, es van posar a cantar:

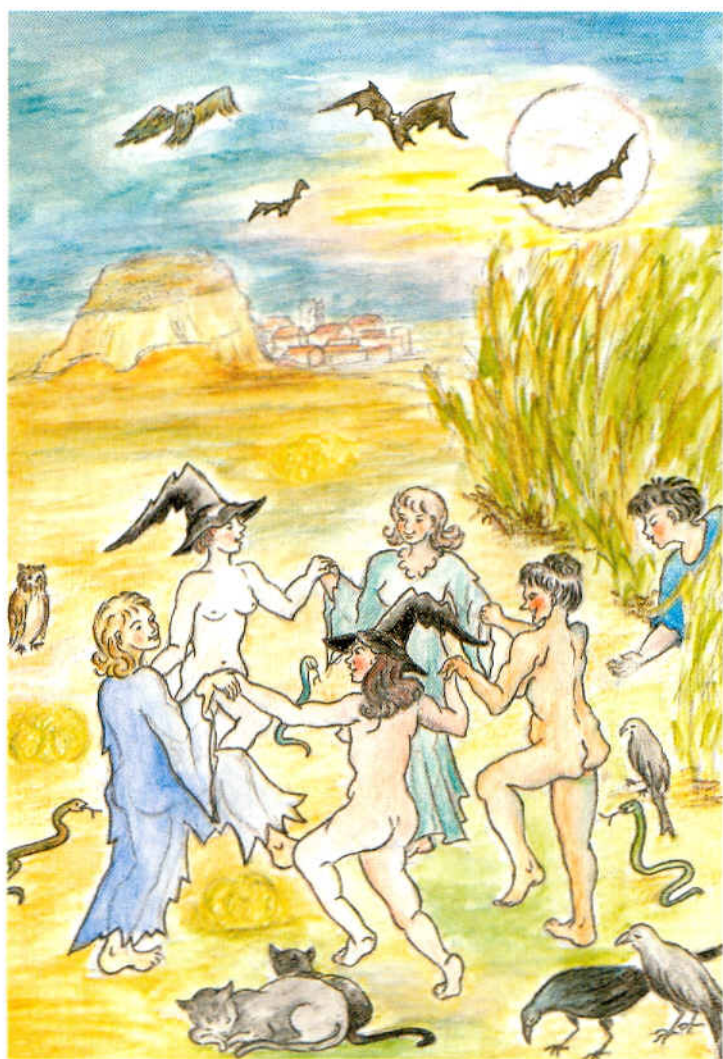

Pirella Göttsche
1997

-Dilluns, dimarts, i dimecres són tres. Dijous, divendres, i dissabte fan sis.
I el geperut, que volia anar tan dret com el seu amic, es va atabalar i,
quan es va afegir a la rotllana, va ser per cantar:

-I diumenge set!

Quin daltabaix ! Les bruixes, esverades, es van posar a xisclar, corrent
amunt i avall com boges. El geperut, que no acabava d'entendre què passava,
no sabia que havia dit el dia i el número prohibits entre les bruixes.
Encerclant-lo enfurismades, amb els cabells embullats, no solament no li van
treure el gep de l'esquena, sinó que li van enganxar el del seu amic al davant.

Barcelona, 2000

Edita Ediciones Primera Plana SA

Producció Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana,
Departament de Cultura. Generalitat de Catalunya

Director Joan Vidal i Gayolà

Coordinació general Pepa Ninou i Pere

Coordinació tècnica Cristina Farran, Núria Garcia Quera i Mireia López

Consell de redacció Josep Albà, Jordi Bertran i Jan Grau

Autors del text Joan Grau, Bienve Moya, amb la col·laboració de Guillem Escriche

Autora de les il·lustracions Griselda Karsunke

Projecte gràfic Marta Serra Pou i Umberto Valeri

Disseny de portada Antoni Pelegrín

Realització gràfica Edicions El Médol, Cartagena, 15 A. 45004 Tarragona

© d'aquesta edició Generalitat de Catalunya i Ediciones Primera Plana SA